

[מרגש: הגב' רחל הבר תה' אשת הרוב אברהם ישבהו הבר צ"ל בפרקיו יומן מחין ארוכי המעש]

מלאני רוצה. אני מבטיחה לשאול את בעלי, להזכיר תשובה בשעות הערב. מכבדת את מלאני במצוות של שוקולדים משובחים, מתחנינה בשלוומה של המוחלימה שלנו. שאר שעות הביקור עוברות علينا בשיחה על עניינים אחרים, הגיוניים יותר.

*

"מה עושים?" אני שואלת את בעלי לפני פנות ערבית, לא יודעת מה לענות למלאני.
"קודם כל מכבדים", הוא עונה, מזכיר כמה גודל המעשה של מלאני ואיזה פידבק מגיע לה לקבל לאורכו כל הדרך. "אחר כך?" אני שואלת. "אחר כך עולים הרבה. בעצם לא אחר כך, ממש עכשו".
מול ענייני הוא לובש את החליפה ונוטל את הכבען, מתרגן ליציאה לבתו של הרב. ערבית עכשו, אלו לא שעוט ההגעה הרגילות. ובכל זאת הוא רואה מול עניינו את השילוחות, כמו תמיד.
פרטון ימצא לו הרב. לא מתקרבת בכלל. שעה לאחר מכון חזר פתרון של הרח. והוא שולחן תחתית ספקות על פניו. יש לו תשובה. בחיק שובב הוא מבטיח הפתקה.

למהרת בצהרים, לפני שאני יצאת לביקור נוסף אצל מלאני, היא כבר מתחילה לי. מוקפלה יפה בתוך שkit שקופה, לוגו של מפעל ידוע מודפס עלייה, חוטים לבנים משתלשים בצדדים. טלית.
"קנית לפטריק טלית???" אני נדחתה. ככה בפשטות הורה הרב לקנות את הטלית?

"קניתי", אומר בעלי, מוציא את הטלית מן השקית, מראה לי את החוטים הקשורים. אני לא מבינה בענייני יצחית אבל משחו בהם נראה לי מוזר. "יש רק ארבעה בכל צד, זהה טלית שאינה כשרה לברכה", הוא אומר לי.

בבת אחת אני מבינה. מלאני התקבל מאיתנו את כל הכבוד הרואוי ולפטריק יהיה בגדי לבן עם חוטים של יהודים. אנחנו ניקח בחשבון את הרצונות שלה, נdag לה, ניתן לה מקום. ויחד עם זה נמצא את הפתרונות ההלכתיים.

אני לוקחת את השקית, יוצאת אל מלאני. היא מתרגשת. מכינישה את השקית לתוך המזודה. מודה לי בדמיות.
"טלית הזו תזכיר לי בכל יום את הארץ היפה שלכם ואת האנשים הטובים שגרים בה", היא אמורתי. ואני חשה שבאות התGESות הראשונות שהבטיחה שאמר רשבה"ג מrown שורת הגר"ח קנייסקי זוק"ל בתחילת התהילה: "ירק טוב יצא מהתרומה הזו". היא תaddir את שמו של בורא עולם ושל בניו.

"אני רוצה לנקות מנתנה לפטריק", אומרת לי מלאני כשהאני נכנסת אל החדר הקטן בבית ההחלמה שבו שוכן מוצא. לאחר השחרור מבית החולים, מלאני שווה שם, זוכה לשבע של עזקה ופינוק. "מנתנה לפטריק", אני חוזרת אחורה. מבינה את הצורך, לא מבינה את הקשר שלו לעניין. "כן, בעוד שבועיים אני חוזרת הביתה ואז, אגב, פטריק רוצה להגיע לישראל לתרום. אני בטוחה זהה", מתחילה מלאני. גורמת לי להציג את האגב בפינת אגב. ההימצאות של מלאני כאן מأتגרת אותי ואת כל הנוגעים בעניין וכורכה בעליות לא פשוטות. אנחנו מעריכים אותה ממש ומוקרים את תרומותה המיויחדות, אבל לומר שבעוד חדש נוכל לארח את בעלה לשבועות מורכבים נוספים? לא מבטיחה.
"בקיצור, עד שהוא יגיע, אני רוצה לנקות לו מזכרת", דוחרת מלאני הלהה ומבקשת לקבוע איתי זמן כדי לצאת יחד ל - -
מאה שערים.
מאה שערים??

איו מנתנה אפשר לנקות במאה שערים לפטריק?
"את הבד הזה עם החוטים בצדדים", מלאני לוגמי ברווחה.
בדעם חוטים בצדדים? אני זו שלא מצליחה להיות ברורה עם עצמו, לוקחת נשימה עמוקה לפני שושאלת: "את מתכוונת לטלית?"
"כן מטלית... לא, טלית!" מלאני מתרגשת. "אני רוצה להביא טלית לפטריק, אני רוצה להביא לו את הבגד של היהודים."
אולי יותר מותאים להביא לו גמל עץ מוחנות המזוכרות בעיר העתיקה או תכשיטים תוצרת ים המלח? אולי כדאי לחפש משחו יותר סימבולי, מזכרת?" אני מנסה להציג.

"זהו בדיק, סימבולי, זה מה שאני רוצה! מה אני צריכה גמל?
תכשיטים יש לנו גם באמסטרדם אני רוצה משחו לחברו לישראל, שייר ליהודים. אני רוצה טלית", עיניה של מלאני נצצות. ואני חושבת על גויה, נהדרת אומנה. שאין להבין בקדושתה של הטלית. היא רוצה לנקות לבעה טלית למזכרת. צמרומות אוחזות בי.

"מהוי נצא?" מלאני מМОקדת מטרה. "תראי", אני מתחילה, "טליתות מוכרים בחנות של תשמישי קדשה ומיתעטרים בה גברים בלבד. זה פחות התיחס שלי, אינני בקיה בסוגי טליתות אם את רוצה
אבקש מבעל לראות מה אפשר לעשות".

